

τοὺς πόδας καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε μὲ παρηγορητικούς λόγους.

Μετ' ὀλίγον δ' ψυχορραγῶν ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ — αἱ δυνάμεις τοῦ ἐπανήλθον καὶ ἤρθάνθη τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἱκανὸν νὰ ἐδοιοπορήσῃ.

Ἀλλ' ἡ πρὸς τὸν ξένον καλοσύνη τοῦ εἶχε καὶ ἄλλο καλόν· αὐτὸς δ' ἴδιος εὐεργέτης ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις τοῦ διὰ τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας κατέβαλε διὰ νὰ σώσῃ τὸν ξένον. Ὁ κόπος, τὸν ὁποῖον ἔκαμε τρίβων αὐτὸν, ἔκαμε καὶ τὸ ἰδικόν του αἷμα νὰ κυκλοφορήσῃ πάλιν εἰς τὰς φλέβας τοῦ — Ἐξεστάθη προσπαθῶν νὰ θερμάνῃ τὸν ἄλλον. Ἡ ὑπνηλασία τοῦ ἔφυγε καὶ δὲν ἤθελε πλέον νὰ κοιμηθῇ· τὰ μέλη τοῦ ἐπανελάθον τὴν ἐλαστικότητά των καὶ οἱ δύο δοιοπόροι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των συγκαίροντες δ' εἰς τὸν ἄλλον διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Μετ' ὀλίγον ἡ καταιγὶς ἐπέρασε καὶ αὐτοὶ διέβησαν τὸ βουνὸν καὶ ἔρθανσαν ἀσφαλῶς εἰς τὰς οἰκίας των.

Καὶ τώρα, μικρὲ μου ἀναγνώστα, ἐὰν αἰσθάνεσαι τὴν καρδίαν σου ψυχράν πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν ψυχὴν σου σχεδὸν ἔτοιμον νὰ χαθῇ, προσπάθησον νὰ κάμῃς καί τι τὸ ὁποῖον θὰ βοηθήσῃ ἄλλην ψυχὴν νὰ σωθῇ καὶ θὰ χαρακτηρήσῃ ἄλλην καρδίαν καὶ συνήθως θέλεις τὸ εὖρε τὸ κάλλιστον μέσον τῆς ἰδικῆς σου ἐπανορθώσεως καὶ παρηγορίας.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ.

Ποιὸς δὲν ἔσσει τὴν Ἀνθούλα πῶχει τὰ χρυσοῦ μαλλιά
Καὶ εἰς τὰ χόδια μεγαλύνει σὰν μικρὴ τριανταφυλλιά;
Δι' αὐτὴν ὁ κόσμος εἶναι ἡ Ἀγία τῆς Γραφῆς.

Καὶ μικρὴ μὲν καρδερὶνά π' ἀγαπᾷ σὰν ἀδελφή.

Μιὰ φορὰ ἐνῶ κρατοῦσε τὸ πουλί τὸ τρυφερό,

Καὶ τὸ τάγιζε μονάχῃ καὶ τὸ πότιζε νερό,

Κύτταξε, μητέρα, εἶπε τί ἐράτμιον πουλί!

Μιὰ δαγκάνει τὸ κεχρί τι, μιὰ τὸ χέρι με φιλεῖ...

Τὰ καλὰ καὶ σὺ, μικρὴ μου, ἐνῶ χαίρεσαι τῆς γῆς,

Μὴ ἐσχνᾷς σὰν τὸ πουλάκι τὸν Θεὸν νὰ εὐλογῇς.

Γ. Π.

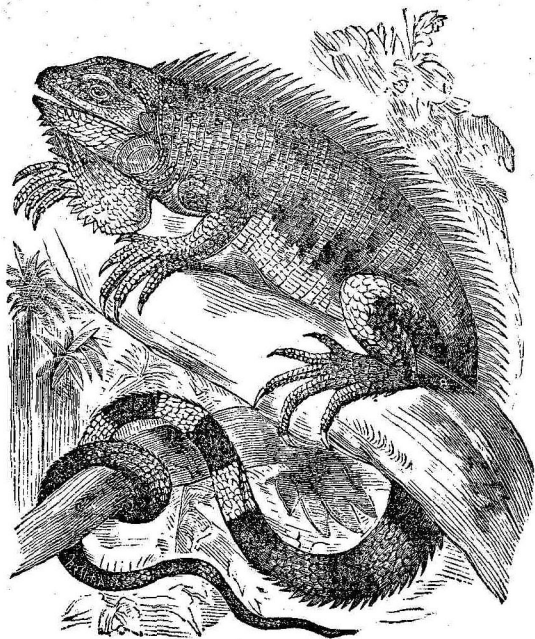
Η ΙΓΟΥΑΝΑ

ὦ, τί παραξένον ζῶον! θὰ ἀνακράξουν οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί σου ἐφημερίδος τῶν Παίδων. Καὶ τῷ ὄντι πολὺ παράξενον· ἀλλ' ὅχι καὶ ἀδιάφορον, καὶ ἀνωφελές εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅπως θὰ ἴδωμεν εὐθὺς.

Ἡ Ἰγουάνα ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑρπετῶν, εἰς τὴν οἰκονομειαν τῶν σαυροειδῶν· τὸ μήκος τοῦ σώματος τῆς εἶναι τριῶν ποδῶν τὸ δὲ τῆς οὐρᾶς ἄλλων τριῶν, ὥστε τὸ ὅλον μήκος τοῦ ζώου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς εἶναι ἑξὶ ποδῶν.

Πολλοὶ ἴσως θὰ εἴπουν ὅτι ἡ τόσον μακρὰ οὐρὰ εἶναι ἄχρηστος εἰς ἕν τοιοῦτον ζῶον, ἀλλ' ὁ δημιουργήσας

τὴν Ἰγουάναν ἐγνώριζε τί ἔκαμνε· διότι μὲ τὴν οὐρὰν στηρίζεται ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἐισχύεται διὰ μεταβαίνειν ἀπὸ κλάδον εἰς κλάδον, ἢ κρεμάται ἀπ' αὐτοῦς.

Ἡ Ἰγουάνα.

Ἡ Ἰγουάνα εἶναι ζῶον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῶν Βαχάμων νήσων καὶ μολονότι φαίνεται ἀγῆδης καὶ ἀσχημὸς εἰς τὴν ὄψιν καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας δὲν θὰ ἤθελε πιθανὸν νὰ γευματίσῃ ἀπὸ τὸ κρέας τῆς, μολον τούτῳ τὴν μεταχειρίζονται οἱ ἐντόποι καὶ εἰς τὸ φαγητόν των· ὅσοι δὲ ἐδοκίμασαν τὸ κρέας τῆς τὸ ὑπερπαινοῦν ὡς τρυφερόν, γλυκὺ καὶ νοστιμώτατον.

Ἡ Ἰγουάνα ἀγαπᾷ νὰ κείτεται εἰς τὴν ἄμυνον ἢ νὰ κάθηται ἐπὶ τῶν δένδρων· ἔχει δὲ ἐκτὸς τῶν ἀκανθῶν, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν σειρὰν εἰς τὴν ῥάχιν τῆς, καὶ ἰσχυροὺς ὀδόντας, ὥστε εἶναι ὄχι μόνον δύσκολον ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον νὰ τὴν συλλαβῇ τις. Οἱ κάτοικοι ὁμοῦ τῶν μερῶν ἐκείνιον τὴν κυνηγοῦν μὲ σκύλους, καὶ ἀφοῦ κατορθώσουν δι' αὐτῶν νὰ τὴν κυρώσουν, τὴν πιάνουν καὶ πρῶτον μὲν τῆς ῥάπτουν τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ, κατόπιν δὲ τὴν στέλλουν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ πώλησιν. Αἱ Ἰγουάναί τρώγονται ὄχι μόνον πρόσφατοι, ἀλλὰ καὶ ἀλατισμένοι, ἰδίως τὸν χειμῶνα· πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον παστῶνται ὡς τὰ σκουρμπιά ἢ ὡς σαρδέλες καὶ ἀποθηκεύονται εἰς ἐπίτηδες κατεσκευασμέναις ἀποθήκας.

Ἡ Ἰγουάνα ἐξημερώνεται καὶ τότε συναγελάζεται καὶ τρέφεται μὲ τοὺς χίρους, εἰς τῶν ὁρίων τὴν συναναστροφὴν φαίνεται ὅτι εὐρίσκει πολλὰν εὐχαρίστησιν.

Τὸ χρώμα τῆς εἶναι πράσινον μὲ κηλίδας κιτρίνας, αἱ ὁποῖαι ἀφαιροῦσι πολὺ ἀπὸ τὴν ἀσχημίαν τῆς.

Ἐπὶ πιστώσει ἡ “Ἐφ. τῶν Παίδων” δὲν στέλλεται εἰς κανένα.